

Stojitsné Alexy Elza: A szolgálat útja

Teozófia 1915. október

Mindnyájan a sötétség szülöttei vagyunk és a világosság felé tartunk. Midőn annyira csöndes és tiszta lett lelkünknek tükre, hogy nem homályosítja el semmi ellenséges, semmi önző indulat, akkor az isteni világosságot teljesen magunkba tudjuk fogadni, akkor győztünk.

Tulajdonképpen a perszonális lét semmiségének tudata ébreszti életre bennünk az igazi lelki öntudatot. Aki ebben a magasabb lelki öntudatban él, gondolkozik, az sohasem engedelmeskedhetik alacsonyabb rendű befolyásoknak, sötét hatalmaknak, akármily erővel tolakodnak is közéje, bárhogy igyekeznek őt megmámorosítani. Önzetlen, tiszta gondolataival lecsillapítja indulatos forrongásukat, s ez által a mérges italt – melyet feléje nyújtanak – szelíd áldozati borra varázsolja.

Azért bárhol és bármilyen formában találkozunk a lelki sötétséggel vagy gonosz indulattal, azt türelemmel, szelídséggel és alázatossággal le kell győznünk, de elvetnünk vagy elátkoznunk nem szabad. Mert a rossz szüli a jót, s így az által, hogy azt kikerüljük, gyakran lelki jótéteménytől fosztjuk meg magunkat.

Lelki vezérünk és példaképünk – Jézus – sohasem kerülte a rosszat, hanem megfigyelte, átérezte és legyőzte azt, jóság, belátás és tökéletesbülésre törekvő, hajlíthatatlan akarattal. Így cselekedjétek ti is, a fejlődő élet gyermekei! Jobb belátástok olvasztó kemencéjében a szeretet és a jóság lángjaival égessétek el gonoszságotokat, gyűlölségteket! Legyetek tiszták, miként a magasabb planétákon élő lelkek, kiknek nincs többé szükségük a ti Reményiskolátokra, melyet a szükséges „rossz” önmagából szült!

Mert íme, amint Leadbeater is mondja: „A lélek súlypontjánál fogva oda vonzódik, ahová való. Minél több rajta az anyag, annál mélyebbre jut.”

De a *megtisztulni, a fejlődni akarás* erős vándorbot, mely titeket fölfelé vezet. A *megismerésre törekvés* fényes sugár, mely az állapotember képét elhalványítja bensőtökben. A *szeretni tudás* pedig szent keresztvíz, mely a lélek burkait tisztára mossa.

Lásd, ez a három tulajdonság, mely mindnyájunkban egyre jobban és jobban kifejezésre jut, vezet téged és mindazon testvéreidet, kik veled egy úton haladnak. Nemde most már nincsenek mágikus amulettjeid, melyek egykor varázssal telítették egyéniségedet, de van szíved. Most már nem vágysz embereken és elemeken uralkodni, hanem szolgálni, szelíden, alázatosan szolgálni.

S te önként választottad ezt az utat, önként zártad magadra börtönöd ajtaját, melyen most erőtlen ökleiddel dörömbölve véresre sebzéd ujjadat.

Lásd, az én földi utam ugyanaz volt, mint a tied. Hatalmas féktelen és önkényes voltam, győzedelmeskedtem embereken és elemek fölött, míg a jobb,

hatalmasabb erők nem diadalmaskodtak fölöttem. Ekkor az üdvözítő reám borította az áldozataim véréből ázott bíborköpenyt és szelíd hangon így szólott: „Kísérelj meg ezt tisztára mosni!”

S én ismét és ismét leszálltam a siralomvölgybe. De nem ám többé, mint büszke, hatalmas, szépséges egyéniség, hanem mint szegény, alázatos, szürke vándor. Emlékszem, oh mily nehéz volt lelkem összetört hangszerén az élet első futamait eljátszani.

Rajongtam a szépségért, és elvesztettem szemem világát. S így vakon ödöngve a világban nem láthattam meg a természetben, az emberben, s a művészetben megnyilvánuló szépséget. Majd, meg mint nyomorék torzalak születtem a nyomorúság rút tanyájában, hol félszeg, kínos mozdulataim, egész rettenetes környezetem pokoli álomként hatottak reám. Míg végre megtanultam, a lélekben és annak világában keresni és meglátni a szépet.

Szerettem a zenét, a lágy és zivataros hangok harmóniáját, és majdnem egy egész életet hangtalanul, némaságban kellett töltenem, mert siketnéma voltam. Forró fájdalomkönyvek peregtek szemeimből, midőn a templom kövezetére borulva láttam, hogy az emberek mily mámoros áhítattal hallgatják az orgona hangját.

De nem hiába mondja nagy Mesterünk: „A csöndnek is van hangja, egy néma, hívó szó.” Ez a szózat egyre bensőbb, egyre hangosabb lett lelkemben. S a szenvedéstől és nélkülözéstől összezsugorodott egyéniségemet, szívemet, értelmemet tágulni, növekedni éreztem. Majd mintha lelkem templommá alakult volna, telve volt szépséggel és gyönyörű melódiákkal. Azon túl egész más színben tűnt fel előttem a világ, az élet, minden, minden. Lelkem megtelt alázattal, szelídséggel, szeretettel és csodálattal minden és mindenki iránt. S minél jobban csodálkoztam a teremtés fenségén és bölcsességén, annál gazdagabb lettem belső élményekben. S mikor egy-egy nap fájdalmas vívódásai, rettenetes tapasztalatai után megtértem lelkem templomába, fenséges szólamok zengtek felém: „A csodálat oktat téged; a szelídség és alázat felemel, felmagasztosít; a szelíd, önzetlen szeretet pedig megvált téged te szegény, összetört virágszál!”

A szenvedések felemésztették minden erőmet. Meghaltam. De mielőtt felsőbb vezetőm ismét leküldött volna a földre, így szólott: „Gyermekem, légy harcra készen! A harc nehéz lesz, de nemes. Légy elkészülve! Én melletted leszek, és szeretettel vértzek. Minél mélyebben megalázkodsz, annál magasabbra emeled a veled érintkező embertársaidat. Minél önzetlenebbül szeretsz, annál jobban megerősíted őket. Minél forróbban hiszel, annál hőbb lángokat ébresztesz bennük Isten, a szép és jó után. Ez legyen a te útleved új utadra! Az Atya, a bölcsesség lesz a te védőd. A Fiú, a szeretet legyen útmutatód! A Szent Lélek, a tisztaság és szelídség ideálja áldjon meg téged!”

Ismét fejedelmi bölcsőben születtem. Ismét szép, tehetséges és körülrajongott egyéniség voltam, de a lelkemben gyökeret vert alázatosságot,

szelídséget, türelmet és emberszeretetet semmi, de semmi sem tudta többé kiirtani.

Miután felnőttem és önálló lettem, egész vagyonomat szétosztottam azok között, kiknek még életszükségletük a pompás környezet, s az úgynevezett kellemes, nagyúri élet. Igen, szükségük van rá, hogy megismerjék a vagyon s a külső szépségek és hódítások semmis, üres voltát, és ez által kinőjenek belőle. Engem, mióta megérlelődtem a testi szemekkel sohasem látható szépségekkel, fizikai fülekkel sohasem hallható szférikus melódiákkal, földi ajkakkal sohasem érezhető mélységes, szent gyönyöröktől átlelkesített tanulás csarnokában, attól az időtől kezdve teljesen hidegen hagynak a föld örömei, szépségei, dallamai. Szerényen visszavonultam egy falusi jószágomra, s ott a szegényeimnek, betegeknek és vaklelkű embertestvéreimnek éltem.

Minden könnyet letöröltem, de az enyéimet nem hagytam elepedni. Így megismertem a megváltó ösvényt, mely az önzetlen emberszeretet lejtőjén fölfelé vezet. Lemondtam mindenről. Mindenről. Ég a nyugalomról is, még a lelkeket a gyönyör extázisába ringató meditációk idejéről is. Nem gondoltam többé magamra. Se szellemi örömeimre. Semmire. Csak segíteni, enyhíteni akartam nyomorúságban és lelki sötétségben élő embertársaimon. Megtagadtam fejedelmi véretem, önmagam, s a szenvedők és elhagyatottak barátjává s anyjává lettem.

Rokonaim s hajdani ismerőseim kigúnyoltak, megvetettek, örültnek nyilvánítottak. A gúnyt szeretettel viszonzottam, s nyugodtan tovább haladtam utamon, melyre egyre több legyőzni való akadály, egyre több tennivaló tornyosult. S most, hogy immár az önzetlen szeretet energiájával harcolok, boldog vagyok, hogy segíthetem Mesteremet fenséges munkájában. Így nőttek én ki a fekete mágia iszapjából a Fehér Páholy lótuszává.

Amint az utolsó szó elhangzott, a fénylő alak elhalványult, majd pedig szertefoszlott előttem.

Távozásával egyidejűleg valami csodásan szelíd, meleg, helyenként könnybe fúló dallam csendült fel. Testvérek csapata kanyarodott fel a lejtőn szép párosával. De az egyik, ki a legismerősebb volt nekem valamennyi között, egyedül haladt. Odasarakoztam melléje, s én is együtt énekeltem testvéreimmel a lelkemben visszhangzó dallamot...